

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **J. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2008, č. j. 8 Ca 42/2006 - 47,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti v záhlaví označenému usnesení Městského soudu v Praze o zamítnutí jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků z kasační stížnosti a o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

V řízení vedeném u městského soudu pod sp. zn. 8 Ca 42/2006 se stěžovatel domáhá ochrany proti nečinnosti Ministerstva pro místní rozvoj. Dne 17. 3. 2006 požádal o osvobození od soudních poplatků. Jeho žádost byla zamítnuta usnesením Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2006, č. j. 8 Ca 42/2006 - 18, protože bylo zjištěno, že žalobce je příjemcem starobního důchodu ve výši 9425 Kč měsíčně a je majitelem osobního automobilu rok výroby 1989, jakož i ½ rodinného domu. Dále pak žalobce dluží 6120 Kč na soudních poplatcích a 34 775,60 Kč na nákladech řízení.

Proti tomuto usnesení žalobce podal kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 2. 10. 2007, č. j. 3 Ans 4/2006 - 28. Městský soud poté řízení usnesením ze dne 21. 1. 2008, č. j. 8 Ca 42/2006 - 41, zastavil, protože žalobce vyměřený soudní poplatek ani k výzvě soudu nezaplatil. Proti tomuto usnesení podal dne 1. 2. 2008 žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud vede pod samostatnou sp. zn. 6 Ans 3/2008. V kasační stížnosti stěžovatel požádal o osvobození od soudního poplatku z řízení o kasační stížnosti a o ustanovení zástupce. Městský soud jeho žádost usnesením ze dne 15. 2. 2008, č. j. 8 Ca 42/2006 - 47, zamítl (a to jak pokud jde o osvobození od soudního poplatku, tak o ustanovení zástupce pro řízení).

Městský soud vycházel především z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2007, č. j. 3 Ans 4/2006 - 28, který zamítl kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí o zamítnutí osvobození od soudních poplatků pro řízení o správní žalobě. Konstatoval, že předpoklady stanovené pro osvobození od soudních poplatků shledány nebyly.

Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 3. 3. 2008 kasační stížnost, ve které se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být účastník pro řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, nemá-li sám vysokoškolské vzdělání nebo jej osoba s takovým vzděláním zastupuje. Ovšem v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti by bylo nelogické na naplnění této podmínky řízení trvat, protože by se jednalo o řetězení téhož problému (k tomu srov. ustálenou judikaturu NSS, z poslední doby např. 9 As 43/2007 - 77, www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud proto i přes nedostatek právního zastoupení v řízení pokračoval. Stěžovatel kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které lze podřadit pod důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jde tedy o důvod přípustný podle § 104 odst. 4 téhož zákona. Nejvyšší správní soud za této situace napadené usnesení krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel namítá nezákonnost usnesení městského soudu pod č. j. 8 Ca 42/2006 - 8 a č. j. 8 Ca 42/2006 - 9 (1. a 2. výzva k zaplacení soudního poplatku z žaloby) a stejně tak usnesení č. j. 8 Ca 42/2006 - 18, kterým byla zamítnuta žádost o osvobození od soudního poplatku. Dále pak zmiňuje svá další podání k témuž soudu – č.j. 8 Ca 42/2006 - 18 (*pozn. NSS: správně č. j. 8 Ca 42/2006 – 20*; vyjádření stěžovatele, které bylo dle svého obsahu posouzeno jako kasační stížnost, o níž bylo rozhodnuto zdejším soudem pod č. j. 3 Ans 4/2006 - 28) a stížnost předsedovi Městského soudu v Praze z 5. 6. 2006 - týkající se osvobození od soudních poplatků v řízení o žalobě. Rekapitulaci stěžovatel uzavírá zmínkou o rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2007, č. j. 3 Ans 4/2006 - 28, kterým byla kasační stížnost proti usnesení o zamítnutí osvobození od soudních poplatků pro řízení o žalobě zamítnuta. I toto rozhodnutí stěžovatel shledává nezákonným. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že všechny uvedené námitky stěžovatele směřují proti rozhodnutí, které již bylo přezkoumáno Nejvyšším správním soudem, a to ve stěžovatelem zmiňovaném rozsudku č. j. 3 Ans 4/2006 - 28. Proti tomuto rozsudku nejsou ve správním soudnictví žádné opravné prostředky přípustné (srov. § 102 s.

ř. s. a contrario), jak byl stěžovatel správně v rozsudku poučen. Z tohoto důvodu se takovými námitkami Nejvyšší správní soud nemůže zabývat, neboť se týkají řízení již skončeného a pravomocného rozhodnutí (dokonce potvrzeného Nejvyšším správním soudem). Námitky proti „nezákonnosti“ rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ans 4/2006 - 28 z 2. 10. 2007 jsou pak zcela irelevantní.

Rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 15. 12. 2006, č.j. 8 As 60/2006 - 90, na které se stěžovatel odvolává a podle kterého je třeba posuzovat ustanovování zástupce (a analogicky i rozhodovat o osvobození od soudních poplatků) ve skutkově obdobném řízení a identické procesní situaci předvídatelně, popř. odchýlná rozhodnutí odůvodnit, je nepochybně obecně přijímaným názorem v oboru správního soudnictví. Je však třeba mít na paměti, že v nyní posuzovaném případě již soudy (městský soud i Nejvyšší správní soud) pravomocně rozhodly v tomtéž případě a v téže procesní situaci. Byla především hodnocena majetková situace stěžovatele, která skutečně nedoznala změn (alespoň žádná taková změna ze spisu není patrná a stěžovatel skutková zjištění nenapadá). Tím spíše by se tedy jednalo ze strany Nejvyššího správního soudu o porušení legitimních očekávání účastníků, jež citované rozhodnutí chrání, kdyby v tomto řízení stěžovateli vyhověl a napadené rozhodnutí městského soudu zrušil. Ani této námitce tedy Nejvyšší správní soud nevyhověl.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil taktéž námitce stěžovatele, že se jedná o řízení, které je od soudních poplatků osvobozeno ze zákona podle § 11 odst. 1 písm. g) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, stejně tak jako to učinil i v rozsudku sp. zn. 3 Ans 4/2006. Stěžovatelem namítané ustanovení dopadá na „řízení ve věci náhrady škody způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o vazbě nebo nesprávným úředním postupem“, tedy na řízení vedená před civilními soudy. Žaloba podaná stěžovatelem je projednávána před soudy ve správním soudnictví a týká se nečinnosti státního orgánu.

Nejvyšší správní soud poté, co se vypořádal s námitkami stěžovatele shora uvedeným způsobem, konstatuje, že městský soud ve svém rozhodnutí správně aplikoval ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. Zákon umožňuje předsedovi senátu ustanovit zástupce takovému účastníku, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Pokud je tato základní podmínka naplněna, pak soud zástupce ustanoví, je-li to nezbytné k ochraně práv účastníka. Městský soud seznal, že u stěžovatele nejsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a proto není splněna základní podmínka pro ustanovení zástupce. Z tohoto důvodu se nebylo již třeba zabývat naplněním druhé podmínky pro ustanovení zástupce.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal podanou kasační stížnost nedůvodnou a zamítl ji.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému, tomu však, jak soud zjistil ze spisu, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu